

Štev. 12.

V Ljubljani, 1. grudnia 1916.

Leto XVII.

† Cesar Franc Jožef I.

Naš ljubljeni vladar je umrl dne 21. novembra 1916. ob 9. uri zvečer v cesarskem gradu Schönbrunnu pri Dunaju. Vsi avstrijski narodi jokajo neutolažljive žalosti ob grobu svojega predobrega in velikega cesarja! Med temi žalujočimi narodi stoji tudi naš slovenski narod, stoji tudi naša slovenska mladina, saj nas je pokojni cesar objemal z isto ljubeznijo, kakor vse ostale svoje podložnike!

Ob raznih veselih in žalostnih prilikah smo se vseh sedemnajst let, kar izhaja naš „Zvonček“, z besedo in podobo spominjali svojega preblagega vladarja. Z bolesti polnim srcem se ga spominjamo tudi danes, kličeč v imenu vse slovenske mladine:

**Neminljiva slava spominu Njega Veličanstva
cesarja Franca Jožefa I.**

Cesar Franc Jožef I.

18. VIII. 1830. — 2. XII. 1848. — 21. XI. 1916.

isti čas, ko je naš blagopokojni cesar **Franc Jožef I.** zatisnil trudne oči k večnemu počitku, je glasom zakonitih določil in dednega prava zasedel prestol slavnih vladarjev iz roduvine Habsburško-lotarinske naš prestolonaslednik nadvojvoda Karel Franc Jožef, imenovan sedaj

cesar Karel I.

Naš sedanji cesar je sin nadvojvode Otona, ki je umrl dne 2. novembra 1906, in nadvojvodinje Marije Josipine. Rojen je bil dne 17. avgusta 1887.

Cesarica **Elizabeta** je bila, kakor znano, dne 10. septembra 1898. umorjena v Ženevi v Švici. Od tega žalostnega dne nismo imeli v naši monarhiji cesarice. Sedaj je pa zasedla prestol avstrijskih vladaric prejasna soproga našega vladarja Nje Veličanstvo

cesarica Cita.

Rojena je bila kot princezinja Parmaska dne 9. maja 1892., poročena pa dne 21. oktobra 1911.

Visokih staršev, ki zdaj vladata avstrijskim in ogrskim narodom, prvorojeni sin nadvojvoda je sedaj naš

prestolonaslednik Franc Jožef Oton.

Rojen je bil dne 20. decembra 1912.

Slovenska mladina, prešinjena ljubezni in zvestobe, se vdano klanja Njegovemu Veličanstvu in Njegovi prejasni cesarski rodovini!

**Hrib se omaja in hrast — zvestoba
Slovencev ne gane!**

Veličanstvu Francu Jožefu I.

v poslednji pozdrav.

Odšel si na skrivnostno pot —
tja doli k slavnim dedom;
a da si skrit pogledom,
Ti razodet si nam povsod:
Na zemlji tu in tam v vsemiru
naš toži glas . . . Počivaj v miru!

Odšel si zmagovit junak,
ovenčan z zarjo slave,
za Tabo vrh višave
drug duhu našemu — oblak —
beži ihte, tožeč v vsemiru,
rosi solzé . . . Počivaj v miru!

Odšel si v kraj, kjer ni bodíc,
kjer boli hrup ugaša,
kjer večno nova čaša
Ti radost diha v cvetje lic. —
A duh pa naš ihti v vsemiru,
rosi solzé . . . Počivaj v miru!

Zvestobo dihnil nam Triglav,
ljubezen dala Sava;
mi deca Tvoja zdrava
v slovo Ti kličemo pozdrav!
A duh užaljen naš v vsemiru
solzi, ihti . . . Počivaj v miru!

Fran Žgur.

Veličanstvu cesarju Karlu.

Medtem, ko vrag srdit, ohol
napada last nam vredno,
zasedel jasni si prestol,
vzel v roko žezlo dedno. —
Naš klic med bojni gre vihar:
Bog s Tabo, svetli naš vladar!

Ti solnce naše — pred Teboj
vihrajo nam zastave,
za rod Tvoj jasni gremo v boj
po venec stare slave;
a če nas bojni stre vihar,
umrli za Te smo, vladar!

Na nebu našem solnce — Ti,
a zvezda — cesarica,
last Tvoja naša srčna kri
in Tvoja ta desnica;
za rod Tvoj svetli zdaj, vsekdar
tja v bojni planemo vihar!

Naj le grozi sovrag srdit,
naj le bobne topovi —
zató, za jasne krone svit
umiramo sinovi. —
Pojoč naprej — nazaj nikdar —
Bog živi, jasni Te vladar!

Fran Žgur.